

březnu 1920 — a jest ostatně i dosud — cizincem, pro něhož platí ustanovení § 234 odst. 2 tr. z., a který může býti trestán soudy tuzemskými pouze za ony přečiny a přestupky, jichž se dopustil v tuzemsku. (Budiž mimochodem podotknuto, že po ratifikaci smlouvy Versaillské byla provedena inkorporace kraje Hlučínského zákonem ze dne 30. ledna 1920 č. 76 sb. z. a n. a že teprve na základě tohoto rozšíření státní suverenity bylo rozšířeno prováděcím nařízením ze dne 11. března 1920 čís. 152 sb. z. a n. zákonodárství a soudnictví čs. republiky na nově získané území.) Dle zjištění prvního soudu nakoupil obžalovaný v Břeclavě v prvních třech měsících roku 1920 od cukráře Adolfa R. 150 až 200 kg cukru po 18 K, a od jakési Matyldy Č. 10 kg po 24 K, dopravil jej podloudně do Valčic a tam jej jednak směňoval za potraviny, jednak prodával za přehnané ceny 70 až 90 K rak. První soud shledal v jeho jednání řetězový obchod a přestupek předražování, vycházející z mylného náhledu, že trestní jednání obžalovaného, neoprávněné vsunutí se do obchodu cukrem, spáchané koupí v Břeclavě a prodejem ve Valčicích, jakož i požadování patrně přemrštěné ceny za cukr ve Valčicích, bylo spácháno v tuzemsku, poněvadž prý dlužno pokládati město Valčice vzhledem k ratifikované již smlouvě St. Germainské za příslušející k republice Československé. Z hořejších úvah však vyplývá, že nové připojené území se stane částí čs. republiky teprve, až bude zákonem, vyhlášeným ve sbírce zákonů a nařízení, inkorporováno, a až bude soudnictví a zákonodárství čs. státu na ně rozšířeno. V době spáchání trestního činu bylo toto území cizinou a obžalovaný cizincem. Nemůže býti proto trestán ani pro řetězový obchod, ani pro předražování, které byly spáchány mimo území čs. republiky. Muselo proto zmateční stížnosti, pokud čelí proti tomu, že obžalovaný uznán byl vinným pro přestupek a pro přečin předražování spáchané ve Valčicích, vyhověno býti.

Čís. 223.

Podmínky sčítání škody při deliktech majetkových (§ 173 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 3. července 1920, Kr I 495/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Josefy P. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 27. září 1918, jímž byla uznána vinnou zločinem krádeže podle § 171, 176 II b) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné uplatňuje zmateční stížnost, že zde není předpokladů pro odsouzení pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 176 II b) tr. z., ježto hodnoty věcí odcizených v žádném z případů uvedených v odsuzující části výroku rozsudečného, nepřevyšují 50 K, takže není v žádném případě dosažena hranice zločinu. Sčítati pak jednotlivé hodnoty z více krádeží, které byly spáchány v tak značných časových oddílech, v neprospěch obžalované, přiči prý se zákonu, ježto, kdyby obžalovaná byla

v čas bývala pro ně stihána, byla by mohla býti odsouzena pouze pro přestupky krádeže, nikoliv pro zločiny. Stížnost není odůvodněna. Obžalovaná byla uznána vinnou krádeží spáchanou před rokem 1915 ke škodě Otilie W-ové, při níž hodnota věcí odcizených činí 16 K 30 h, dále ke škodě Marie B-ové, spáchané před rokem 1915, v hodnotě 46 K a ke škodě Vilmy R-ové, spáchané v roce 1917 s hodnotou 15 K, tedy úhrnem krádeží věcí, odcizených zaměstnavatelkám v hodnotě 77 K 30 h. V § 173 tr. z., který prohlašuje krádež za zločin, činí-li cena věcí ukradených více než 50 K; nyní dle zákona z 9. dubna 1910 — 200 K, jest nařízeno pro případ konkurence několika krádeží sčítati všechny jednotlivé částky. Totéž nařizuje § 186 b) tr. z., pokud jde o podílnictví na krádeži a zpro-
nevěře. Této zásady sluší ostatně užiti analogicky u všech deliktů majetkových, u nichž hodnota věci nebo velikost škody má význam buď pro kvalifikaci činu jako zločinu nebo pro sazbu trestní. Jde zde tedy o výjimku z pravidla, že konkurující činy trestní jsou zcela samostatné a lze při nich užiti § 34, pokud se týče 267 tr. z. Ve všech případech tudíž, kde rozhoduje obnos nebo hodnota, dlužno sečísti obnosy vyplývající z více trestních útoků, ať současných či opěťovaných. Předpokladem pro sčítání jest jednak, aby čin nebyl dosud trestán, t. j. aby ohledně něho nebyl vynesena právoplatný rozsudek. jednak, by činy, v našem případě krádeže, byly stejného druhu. Nebylo by lze na příklad sčítati škody, způsobené krádežemi, které jsou kvalifikovány jako zločin z různých hledisek (§ 174 II, 175 II, 176 II), i kdyby se došlo sčítáním k penízi přes 50 K, avšak menšímu 200 K. Rovněž tak by nebylo lze přičísti obnosy z krádeží, které zásadně nejsou zločinem (krádeže spáchané nedospělými § 269 a), krádeže v rodině (§ 463 tr. z.) ke krádežím v případech, v nichž by následkem sečtení částek došlo k odsouzení pro zločin. V tomto případě jde však o krádeže stejného druhu, které jsou kvalifikovány jako zločin dle § 176 II b) tr. z., předpokládajíc hodnotu převyšující 50 K, která jest právě dána sečtením všech částek vyplývajících z jednotlivých krádeží. Poněvadž pak jde vesměs o krádeže, které dosud nebyly předmětem trestního řízení a rozsouzení, jsou splněny oba předpoklady, za nichž je sčítání dle zákona přípustno.

Čís. 224.

Trestného činu dle § 32 čís. 2 min. nařízení ze dne 26. května 1917 čís. 235 ř. z. může se dopustiti i ten, kdo nemá právní moci nad zásobami, s nimiž nakládá způsobem naznačeným v citovaném ustanovení.

(Rozh. ze dne 3. července 1920, Kr I 4/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Marie N. a Otilie N. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. října 1919, jímž byly uznány vinnými přečinem podle § 32 č. 2 a 4 min. nař. ze dne 26. května 1917 č. 235 ř. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem vytýká zmateční stížnost rozsudku, že jest právnicky pochybeným, odsoudiv obžalované, jakkoli nejsou hospodářem, tedy drži-